

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. január hó 25. napján tartott nyilvános ülés alapján 2016. február 4. napján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A vámbévétele különösen nagymértékben csökkentő, folytatólagosan, bűnszervezetben elkövetett csempészet büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2015. évi május hó 20. napján kihirdetett 3.B.77/2013/145. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A 2015. november 12. napjától ismételten előzetes letartóztatásban lévő I. r. vádlott cselekményét bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csempészet büntetteként (1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont) minősíti.

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év 10 (tíz) hónapi fegyházbüntetésre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetését 4 (négy) évre mérsékli.

VII. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) év 2 (kettő) hónapi börtönbüntetésre enyhíti a mellékbüntetés mértékének érintetlenül hagyásával.

I. r., III. r., IV. r., V. r. és VI. r. vádlottak szabadságvesztés büntetését fegyházbüntetésként tekinti kiszabottnak.

III. r. és IV. r. vádlottak lakhelyelhagyási tilalmát megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I. r. vádlott által a 2015. november 12. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 55.590 bűnügyi költségből III. r. vádlott 17.180 (Tizenhétezer-egyszáznyolcvan) Ft-ot, V. r. vádlott 21.230 (Huszonegyezer-kettőszázharminc) Ft-ot és VI. r. vádlott 17.180 (Tizenhétezer-egyszáznyolcvan) Ft-ot kötelesek megfizetni.

III. r. vádlott személyi igazolványának száma:

IV. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

VII. r. vádlott lakcíme: ...

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás bűntettében állapította meg (Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (4) bekezdés a) pontja.

Ezért, mint különös visszaesőt 6 évi szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, továbbá azt is, hogy a bűncselekményt bűnszervezetben követte el. Feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá elrendelte a Kisvárdai Városi Bíróság 10.B.461/2009/14. számú ítéletével kiszabott 1 évi börtönbüntetés végrehajtását.

A hivatalos személy elleni erőszak bűntette (Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont), és a közúti veszélyeztetés bűntette (Btk. 234. § (1) bekezdés) miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

II. r. és III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csempészet bűntettében (1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont).

Mindkét vádlottat 4 év 6 hónapi - 4 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 5-5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, és megállapította, hogy a bűncselekményt bűnszervezetben követték el, és feltételes szabadságra nem bocsáthatók. E vádlottak esetében is rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

II. r. vádlott vonatkozásában megállapította azt is, hogy a 10 millió forint óvadékot a letevőknek abban az esetben kell visszaadni, ha e vádlott a szabadságvesztés büntetés letöltését megkezdi.

IV. r. és VI. r. vádlottakat társtettesként, míg V. r., és VII. r. vádlottakat bűnsegédként elkövetett csempészet bűntettében (1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont) mondta ki bűnösnek.

IV. r. vádlottat 2 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte, V. r., VI. r. és VII. r. vádlottakkal szemben 2-2 év szabadságvesztés büntetést és 2-2 év közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki. Ezen vádlottak esetében is a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg, bűncselekményüket e vádlottak is bűnszervezetben követték el és feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

IV. és V. r. vádlottak vonatkozásában beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt, végül rendelkezett a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész valamennyi vádlott terhére súlyosítás érdekében fellebbezett, míg I. r. vádlott esetében a felmentő rendelkezések miatt is bűnösségének megállapítása érdekében. Jogorvoslatának írásbeli indokolásában kifejtette azt is, hogy I. r. vádlott esetében téves a vádlott által elkövetett cselekmények jogi minősítése is, mivel az elkövetés idején hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása biztosítás kedvezőbb elbírálást. Utalt arra is, hogy a kedvezőbb szabályozás csak a hivatalos személy elleni erőszak büntette vonatkozásában állapítható meg.

I. r., II. r. és VII. r. vádlottak és védőjük elsőként felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek. A jogorvoslat I. r. vádlottnál a részfelmentő rendelkezést nem támadta. I. és II. r. vádlottak vezető védője a fellebbezés részletes indokait írásban is előterjesztette. A védelem aggályát fejezte ki I-II. r. vádlottak vonatkozásában a vád törvényességét illetően, mivel e vádlottak esetében semmilyen tevőleges magatartás nem került a vádiratban tényállásszerűen leírása, és konkrétság hiányában került említésre az, hogy I. r. vádlott figyelő tevékenységet is ellátott a szállítás útvonalán. Kételyét fejezte ki VI. r. vádlott vallomásának fenntartás nélküli elfogadásával kapcsolatban. Sérelmezte, hogy a törvényszék a II. r. vádlott által becsatolt a ... forgalmi rendszámú gépkocsi bérbeadási szerződéseit fiktívnek minősítette, és nem tartotta életszerűnek, hogy külföldi személyek ilyen rövid időre béreljenek csak Magyarországon használható gépkocsit. E vádlott bűnösségét további bizonyítékok is kétségesse teszik, azonban ezek értékeléséről a törvényszék nem adott számot. A tényállást illetően tulajdonképpen kritika nélkül kerültek átvételre a vádirat megállapításai. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy VI. r. vádlott vallomását alátámasztják a híváslisták is. A védelem álláspontja szerint a híváslisták meglehetősen átláthatatlan és zavaros volta nagyon nehezen fogadható el egzakt bizonyítékként.

Elsőként a Be. 376. § (1) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését I. r. vádlott felmentését bizonyítottság hiányában a 2011. novemberi cselekmény tekintetében, míg II. r. vádlott felmentését ugyancsak bizonyítottság hiányában indítványozta mindkét cselekmény alól. Bűnösség megállapítása esetére mindkét vádlott vonatkozásában összegezte az enyhítő körülményeket.

III. r. vádlott felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést, míg védője a kézbesítéssel közölt ítélet ellen jogorvoslattal nem élt.

IV. r. vádlott felmentés és enyhítés érdekében fellebbezett, védője a kézbesítéssel közölt ítélet ellen fellebbezéssel nem élt.

V. r. vádlott enyhítésért fellebbezett, a határozathirdetésen jelen nem lévő védője külön fellebbezéssel nem élt. VI. r. vádlott és védője elsőként felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a vádlottak büntetésének súlyosítása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést valamennyi vádlott esetében fenntartotta, míg a I. r. vádlottal szemben hozott felmentő rendelkezésekkel szemben bejelentett ügyészi fellebbezést a Be. 357. § (2) bekezdése alapján visszavonta. Átiratában indítványozta I. r. vádlott vonatkozásában az előéleti adatok pontosítását, valamint a kisebb elírások javítását. A bűncselekmények jogi minősítése körében álláspontja szerint I. r. vádlott vonatkozásában is az 1978. évi IV. törvény anyagi jogi rendelkezései biztosítják összehatásában a kedvezőbb elbírálást, és ez a megállapítás akkor is irányadó lett volna, ha nincs részfelmentő rendelkezés, mert összehatásában kell enyhébbnek lenni az

alkalmazandó Btk-nak. Álláspontját átiratában részletesen indokolta. E vádlott által elkövetett bűncselekményeket az 1978. évi IV. törvény 312. § (1) bekezdés és (4) bekezdés a) pontja szerint bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett csempészet bűntetteként indítványozta minősíteni azzal, hogy a bűnszervezetben történő elkövetés és a különös visszaesői minősítés megállapítása helytállóan történt az elsőfokú bíróság részéről. Végül indítványozta a bűnösségi körülmények kisebb fokú pontosítását is.

A pertörténethez tartozóan az ítéletábra rögzíti, hogy 2015. november hó 12. napján meghozott Beüf.I.647/2015/6. számú végzésével az elsőfokú bíróság I., II., III. r. vádlottak kényszerintézkedése tárgyában hozott végzését részben megváltoztatva I. r. vádlott előzetes letartóztatásának elrendeléséről, III. r. vádlott esetében lakhelyhagyási tilalom elrendeléséről döntött, míg II. r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság lakhelyhagyási tilalmat fenntartó végzését helybenhagyta. I. r. vádlott esetében az előzetes letartóztatás fogamatba vételére 2015. november hó 12. napján került sor.

Az ítéletábra a mindenirányú fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen figyelemmel a Be. 554/B. § e) pontja és az 554/C. §-ra is bírálta felül a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A felülbírálat I. r. vádlott tekintetében a hivatalos személy elleni erőszak bűntette, és a közúti veszélyeztetés bűntette miatt emelt vád alóli felmentő rendelkezést - jogorvoslatok hiányában - nem érintette.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelenlévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta és reagált I-II. r. vádlottak vezető védőjének a fellebbezés írásbeli indokolásában felvetettek, és kiemelte, hogy a vádlottak, illetve a védelem képviselői az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják.

I., II. r. vádlottak vezetője védője a fellebbezésének írásbeli indokolásában foglaltakat, és a fellebbezés irányait ugyancsak változatlan tartalommal fenntartotta.

III. r. vádlott védője a részben felmentésért, részben enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta. Utalt arra, hogy e vádlott vonatkozásában VI. r. vádlott terhelő, azonban visszavont vallomásán kívül más bizonyíték nem állt rendelkezésre, amely III. r. vádlott büntetőjogi felelősségét a 2011. júliusi cselekménynél megalapozná. A védelem álláspontja szerint e körben az ítélet megalapozatlan. A 2. tényállási pontban a vádlott terhére csupán alkalmi elkövetés állapítható meg, olyan bizonyíték az eljárás során nem merült fel, amely arra utalna, hogy III. r. vádlott bűnszervezetben követte volna el a bűncselekményt, ezért indítványozta a bűnszervezetben történő elkövetés mellőzésének megállapítását is a 2. tényállásban, és erre tekintettel a büntetés lényeges enyhítését kérte.

IV. és VII. r. vádlottak védője a fellebbezéseket és azok irányait ugyancsak fenntartotta. Kiemelte, hogy közvetlen bizonyíték egyik vádlott vonatkozásában sem merült fel, „erős volt a vádemelési akarat”. Elemezte V. r. vádlott vallomását, amelyet VII. r. vádlottra terhelőként értékelt a törvényszék, azonban a védelem álláspontja szerint egy hátrabilincselte kezű ember vallomása kioktatások nélkül törvényes bizonyítékok keretében

figyelembe nem vehető. IV. r. vádlott esetében ugyancsak nincs közvetlen bizonyíték, VII. r. vádlott esetében a közvetett bizonyítékok pedig vitathatók.

V. r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta, melyet elsősorban arra alapozott, hogy a bűnszervezetben történő elkövetés nem állapítható meg. E körben csatlakozott és egyetértett a védő kollegái által kifejtettekkel.

VI. r. vádlott védője az elsődlegesen felmentésre irányuló jogorvoslatát azzal indokolta, hogy VI. r. vádlott bár „szorult helyzetében” beismerő vallomást tett, azonban annak visszavonását kellően indokolta, és ennek elfogadását indítványozta. Objektív bizonyítékok nem támasztják alá sem a bűncselekmény elkövetését, sem pedig a bűnszervezetben való elkövetést sem. Utalt továbbá a vádlott szorongásos panaszokkal járó személyiségzavarára, csökkent frusztrációs toleranciájára is. Másodlagosan az enyhítő körülmények nagyobb nyomatékkal történő értékelésével a büntetés enyhítését kérte.

A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok sérelme nélkül lefolytatott eljárás során az ügy jellegére tekintettel igen széleskörű bizonyítást vezetett, és ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett. Az általa megállapított tényállás megalapozott, csupán I. r. vádlott előéleti adatai körében egészítendő ki a következők szerint.

Az ítélet 12. oldalán a 6. pontban felsorolt összbüntetési ítéletet követően rögzítendő a Kisvárdai Városi Bíróság 10.B.87/2004/2. számú 2004. február 27. napján kelt, és 2004. március 24. napján jogerőre emelkedett ítélete, amely a vádlottat 8 hónapi végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte jövedéki orgazdaság vétsége miatt.

Elkövetési idő 2003. október 10.

Az ítélet 11. oldalán a vádmódosításban szereplő költségvetési csalás büntettének jogszabályhelye helyesen: 396. §.

Az I. r. vádlott előéleti adatainak kiegészítésével az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásmentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő.

Az eljárás során a védelmi álláspontok megegyeztek abban - a tetten érések kivételével -, hogy az érintett vádlottak büntetőjogi felelősségére a közvetlen bizonyítékok hiányában nem vonható következtetés, a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok zárt logikai láncot nem alkotnak, e bizonyítékoknak a törvényszék általi értékelése nem eredményezhette megalapozott tényállás megállapítását, ezért a vádlottak felmentését indítványozták, továbbá egyöntetűen foglaltak állást a védők abban is, hogy bűnösség megállapítása esetén tekintettel arra, hogy alkalmi elkövetésről van szó nem vonható megalapozott következtetés, hogy a vádlottak a terhükre rótt bűncselekmény(eket) bűnszervezetben követték el. Így a bűnszervezetben történő elkövetés mellőzése a büntetés enyhítését eredményezné.

Az ítélet tábla az egyébként igen színvonalas védői érveléseket nem osztotta. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával eljárva folytatta le az igen széleskörű bizonyítási eljárást, amelyet a tárgyalási szakban tovább is fejlesztett.

A vádlottak javarészt tagadták a terhükre rótt bűncselekmény elkövetését. III. r. vádlott a 2. tényállási pontban írt cselekmény elkövetését részben elismerte, őt tetten érték. V. r. vádlott a 2011. júliusi cselekménnyel összefüggésben ugyancsak elfogásra került, ő nyilatkozott arról, hogy a mikrobuszban VII. r. vádlott is ott tartózkodott. VI. r. vádlott gyanúsított kihallgatásai során részletes beismerő vallomást, és társaira terhelő vallomást tett. Gyakorlatilag az ő vallomásából kirajzolódott a bűnszervezet felépítése, a vezetők megnevezése, az egyes szerepek leosztása, továbbá a feladatok összehangolása is. E körben az elsőfokú bíróság igen részletesen elemezte VI. r. vádlottnak a társaira is terhelő vallomását, és azt nem csak egyenként, de összevetve is vizsgálta valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékkal. A törvényszék a bizonyítékokat értékelő tevékenysége során indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett és indokát adta annak is, hogy miért nem fogadta el a cselekményüket tagadó vádlottak védekezését, illetve VI. r. vádlottnak a beismerő vallomás visszavonására adott magyarázatát. I-II. r. vádlottak védője aggályosnak ítélte a telefonhívások értékelését is. E körben azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a telefonos kapcsolattartás jórészt fiktív vásárlás útján beszerzett készülékeken történt, az éjszakai órákra korlátozódott, és a hívások száma 50-52 körül mozgott. Az elsőfokú bíróság pedig a híváslisták értékelése, és összefüggései vonatkozásában is részletes indoklást adott.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a védelmi jogorvoslatok az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadják, amelyek a megalapozott tényállásra tekintettel a másodfokú eljárásban a Be. 351. § (1) bekezdésére figyelemmel eredményre nem vezethettek, így nem foghattak helyt a felmentést célzó indítványok sem. Ugyancsak nem észlelt a másodfokú bíróság olyan okot, amely a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

A másodfokú bíróság törvényesen vont következtetést valamennyi vádlott büntetőjogi felelősségére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 51. oldalától fejtette ki a Btk. 2. §-a körében elfoglalt álláspontját, amely I. r. vádlott kivételével helyes, azonban e vádlott esetében tévedett a törvényszék, amikor vele szemben az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása mellett döntött, melynek egyébként indokát nem adta, míg a vádlott társak esetében az elkövetéskori anyagi jogszabály alkalmazásának kedvezőbb voltát sommásan indokolta.

Az ítélet tábla teljes körűen osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában részletesen kifejtetteket az alábbiak szerint:

I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény szerinti 312. § (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő csempészet büntettét ugyanúgy bűnszervezetben követte el, mint ahogyan azt a többi vádlott esetében is megállapította a törvényszék. Ugyanakkor azonban e vádlott különös visszaesőként követte el a terhére rótt bűncselekményeket, és összevetve az elkövetéskor hatályos és a jelenleg hatályos törvény anyagi jogi rendelkezéseit az állapítható meg, hogy bár az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételében változás nem

következett be, és az elkövetési értékhatár módosulása sem befolyásolja a bűncselekmény jogi minősítésének megítélését, azonban az 1978. évi IV. törvény 40. § (2) bekezdése a bűnszervezetben és különös visszaesőként elkövetett cselekményeknél a szabadságvesztés kiszabható tartamát maximálisan 20 évben határozta meg, ellentétben az elbíráláskori törvény 36. §-ában foglaltakkal, amely 25 évben állapítja meg ugyanezt. Az elkövetéskori törvény a különös visszaesőkre a 97. § (1) és (2) bekezdésében ugyancsak 20 évben határozta meg a kiszabható tartamot, míg az elbíráláskori törvény ezt szintén 25 évben szabályozta. Az elkövetéskori törvény 98. §-a a bűnszervezetben elkövetett cselekmények esetén 5 évi, vagy ezt meghaladó tartamú szabadságvesztéssel fenyegetett szándékos bűncselekmények esetére írja elő a büntetési tétel kétszeresére emelését, és azt maximalizálja 20 évben. Az elbíráláskori törvény hasonló Btk. 91. § (1) bekezdése szerint már büntetési tétel megjelölése nélkül a szándékos bűncselekményekre terjeszti ki a bűnszervezetben történő elkövetés esetén a büntetési tétel kétszeresére történő emelését, de 25 évben maximalizálja a kiszabható tartamot. Mindezek alapján I. r. vádlott esetében is az 1978. évi IV. törvény anyagi jogi rendelkezései biztosítják a kedvezőbb elbírálást. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy ez a megállapítás akkor is irányadó lett volna, ha nincs részfelmentő rendelkezés, hiszen összhatásában kell enyhébbnek lenni az alkalmazandó büntető törvénynek. A fentiek alapján az ítéletábra I. r. vádlott cselekményét bűnsegédként, folytatatosan elkövetett csempészetű büntettként (1978. évi IV. törvény 312. § (1), (4) bekezdés a) pontja) minősítette, míg a különös visszaesőként és a bűnszervezetben történő elkövetést nem érintette, hiszen azt helyesen állapította meg az első fokon eljáró törvényszék.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 52. oldal 4. bekezdésétől részletesen állást foglalt mire alapította, hogy a vádlottak bűnszervezetben követették el a terhükre rótt bűncselekményt, és számot adott arról is, hogy e körben a védői érveléseket miért nem fogadta el. A törvényszék által kifejtettekkel az ítéletábra is egyetértett és utal még a következőkre. Ahogyan a 4/2005. Büntető Jogegységi határozat IV.4. pontjában rögzíti a bűnszervezetben elkövetést is átfogó tudattartalom vizsgálatának első lépcsőjét az „alapcselekmény” tényállásszerűségéhez - azt átfogó tudattartalom megállapításához - szükséges bizonyítékok vizsgálata jelenti. Az elkövető ez irányú tudattartalmának hiányában a bűnszervezetben elkövetés nem állapítható meg. A BH2014/131. számon közzétett jogesetben is rögzítésre került, hogy a tudattartalom vizsgálata körültekintően kell, hogy történjen, és ezzel párhuzamosan vizsgálni kell a büntetőeljárás során feltárt bizonyítási eszközökből származó, és a Btk. (1978. évi IV. törvény) 137. § 8. pontjában meghatározott ismérvekre következtetést megalapozó bizonyítékokat, és erre nézve a tényállásban megállapítást kell tenni. Különösen a konkrét magatartás, mások megelőző, vagy további láncolatos cselekményeit feltételező jellegéből ezek szükségszerű, és előre láthatóan bekövetkező eseményeiből lehet következtetést vonni arra, hogy az alkalmoszerű tettes (részes) cselekménye megvalósításakor a bűnszervezetbeni elkövetést felismerte. A Legfelsőbb Bíróság Határozatainak Hivatalos Gyűjteményében 2005/1288. szám alatt közzétett elvi határozat szerint emellett a bűnszervezet jellemzőinek - így a hosszabb időre szervezettségnek is - a bűnszervezet oldalán kell fennállniuk, ezért egy már működő bűnszervezethez eseti jelleggel egyetlen cselekményben való részvétellel is lehetséges kapcsolódni, és ez a jövedéki termékek csempészetével foglalkozó bűnszervezetre is irányadónak tekintendő. Az elkövető tudattartalma egyébként csak szándékos, azonban ezen belül egyenes és eshetőleges szándékú egyaránt lehet, és nem az alanyi bűnösség,

hanem a bűnszervezet fogalmi elemeinek megállapíthatóságához tartozik a hosszabb időre szervezettség. Az összehangolt működés a bűnszervezet fogalmi összetevője, amely tartalmát tekintve nem más, mint a benne cselekvő személyek egymás erősítő hatása. Az összehangoltság meglétének nem feltétele a bűnszervezetben cselekvők közvetlen kapcsolata a más cselekvések, illetve más cselekvők kilétének konkrét ismerete, az összehangolt működés ugyancsak nem az alanyi bűnösség, hanem a bűnszervezet fogalmi alapelemei megállapíthatóságának kérdése. Mindezekből következően az ítéletábra álláspontja szerint a fellebbezéssel érintett bűnsegédként, illetőleg társtettesként marasztalt vádlottaknál a tudattartalom az elsőfokú bíróság ítéletében egyértelműen igazolható, pontosan megjelölte azokat a körülményeket, amelyekből erre helyesen vont következtetést. Az pedig, hogy a bűnszervezetben elkövetés megállapítása körében az elsőfokú bíróság által is idézett, illetőleg az ítéletábra által felhívott jogesetben foglaltak jelenleg is irányadók, igazolja a BH2016. évi 5. számon közzétett eseti döntés, amely a már leírtakkal egyező következtetéseket vont le.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a törvényszék feltárta, és túlnyomórészt helyesen értékelte. További enyhítő körülmény, hogy I., II., III., V. és VII. r. vádlottak cselekményüket bűnsegédként követték el. Az ítéletábra az ügyésznek a büntetések súlyosítására irányuló fellebbezését nem találta alaposnak. Kétségtelen tény, hogy az első fokon eljáró bíróság a középérték alatt állapította meg a szabadságvesztés büntetések tartamát, - amelyet az ítéletábra álláspontja szerint indokolt a tekintélyes időmúlás, még akkor is, ha az ilyen jellegű bűncselekményeknek a felderítése és a büntetőeljárás lefolytatása hosszabb időt vesz igénybe - azok lényeges súlyosítása nem indokolt. A másodfokú bíróság II. r. és VII. r. vádlottak esetében találta alaposnak az enyhítésre irányuló védői fellebbezést arra tekintettel, hogy álláspontja szerint a büntetlen előéletüket nagyobb nyomattal szükséges értékelni. Mindezekre tekintettel az ítéletábra a törvényszék ítéletét a jelzett körben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére tekintettel helybenhagyta.

I. r., III. r., IV. r., V. r. és VI. r. vádlottak szabadságvesztés büntetését az 1978. évi IV. törvény 42. § (3) bekezdése alapján fegyházbüntetésként tekintette kiszabottnak.

I. r. vádlott vonatkozásában az előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámításáról a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése alapján, a lakhelyelhagyási tilalom megszüntetéséről a Be. 137. § (8) bekezdése szerint rendelkezett. A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés. III. és IV. r. vádlottak megváltozott személyi igazolványának számát rögzítette, továbbá VII. r. vádlott megváltozott lakcímét is.

Debrecen, 2016. február 4.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.77/2013/145. számú ítélete az ítéltábla jelen határozatával jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2016. február 4.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

Debreceni Ítéltábla
Bf.I.648/2015/13. szám

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, 2016. február hó 9. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A vámbevételt különösen nagymértékben csökkentő, folytatólagosan, bünszervezetben elkövetett csempészet büntette miatt I.rendű vádlott és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a Debreceni Ítéltábla 2016. február hó 4. napján kihirdetett Bf.I.648/2015/12. számú ítéletének rendelkező részét III. r. és IV. r. vádlottakra vonatkozó lakhelyelhagyási tilalom megszüntetéséről rendelkező részét akként javítja ki, hogy a lakhelyelhagyási tilalom megszüntetése III. r. és II. r. vádlottakat érinti.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 8 napon belül fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s :

Az ítéltábla a rendelkező részben hivatkozott ítéletében III. r. és IV. r. vádlottak lakhelyelhagyási tilalmának megszüntetéséről rendelkezett.

IV. r. vádlott esetében elírás folytán a rendelkezés téves. A lakhelyelhagyási tilalom megszüntetése III. r. vádlott mellett II. r. vádlottra vonatkozik, akinek lakhelyelhagyási tilalmát a Nyíregyházi Törvényszék 2015. május 20. napján kelt 3.B.77/2013/145-III. számú végzésével fenntartotta a másodfokú eljárás befejezéséig és az ítéltábla 2015. november 12. napján Beüf.I.647/2015/6. számú végzésével helybenhagyott.

Az ítéltábla a fentiekben írtak alapján a Be. 261. § (1) bekezdésére figyelemmel a rendelkező rész szerint határozott.

A fellebbezési jogosultság a Be. 382. §-án alapszik.

Debrecen, 2016. február 9.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja,
előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A végzés 2016. március 25. napján jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2016. április 4.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke